

Nøvn

Føðingar

12. januar fingur Brynhild Bláhamar og Hallur Mikkelsen, Skála, eina dóttur. Hon var 54 cm long og vigaði 3775 gr.

12. januar fingur Elena-Loredana Nedelcu og Ion-Nicolae Nedelcu, Leirvík, ein son. Hann var 49 cm langur og vigaði 3160 gr.

11. januar fingur Eyð Berg og Arnhold Ólavsson av Tvøroyri ein son.

10. januar fingur Malan H. og Mads Kristoffur Hentze, Sandur, eina dóttur. Hon vigaði 3195 gr og var 51 cm long.

11. januar fingur Tórunn og Dan Olsen, Hósvík, ein son. Hann var 56 cm langur og vigaði 3890 gr.

15. januar fingur Hanna og Gunnar Nielsen, Hoyvík, eina dóttur. Hon var 53 cm long og vigaði 3900 gr.

Ognað minninum um Hans á Bakka

Sambært fundarfrágreiðing frá stýrisfundi hildin hin 22.september 1981, stendur undir punkt. 2: at “stýrið skipaði seg við Hans Jacobsen, sum formanni...”

- og knapt 20 ár seinri stendur at lesa frá fundi á Eysturoyar Røktar-og ellisheimi 28.12.00 undir pkt,4: “Hans Jacobsen, boðar frá, at hann nú leggur frá sær..”

Hann var valdur fyri Runavíkar kommunu og hóast ikki limur í býráðnum tey seinru árin, so vísti býráðið honum tað álit, at lata júst hann vera umboð teirra í stýrinum.

Hevði júst sett føtur aftur á føroyska jørð, tá konan fortaldi mær, at “nú var Hans á Bakka farin!” Hesi boð kendust mær sera svár og runnu fram fyri meg mangar góðar latur saman við hesum merkismanni!

So vítt eg minnst, var tað fyrstu ferð eg hoyrði røddina á Hansi, tá hann á sumri 1983 ringdi og boðaði frá, at stýrið hevði samtykt at ganga umsókn míni á mæti og at eg var settur í starv sum fyrstðumaður frá 1. oktober 1983 at rokna.

Hetta gjørdist byrjanin til eitt langt og sera,sera hugaligt samstarv, har mær untist, at læra hendan álitmann at kenna.

Hans, tað var so hugaligt og lívgandi at arbeiða saman við tær. Minnst latur, har eisini álvarsmál vóru til viðgerðar og bylgir kundu til tíðir “ganga høgt”, men tú var hin sami - róligur,leyp ongantíð framav, men gav fólki høvi at framføra síni sjónarmið og hóast ósamdur, so fekst tú “mótpartin” at kenna seg væl, tí hann merkti, at tú lurtaði og eisini hevði áhuga í hansara sjónarmiðum.

Tú dugdi so ómetaliga væl at fáa tingini at glíða! Tú tagdi,tá tað var skilagbest onki at siga og talaði í “røttum tíma” og á slíkan hátt, at lurtað var eftir tær. Greið og klár sjónarmið! Og so dugdi

tú so sera væl, at fáa onnur við - á slíkan hátt, at tey kendu, at júst tey áttu lut í tínum sjónarmiðum, ja, sum um sjónarmiðini júst vóru teirra!

Hans tú vart lættur av lyndi, dæmdu væl at skemta og soleiðis fekst tú “ísin at brána”, tá tað til tíðir tyktist sum “luftin var køld” og tað “stóð í botni”.

Hans tú dugdi hetta: ikki at missa málið úr eygsjón! Sum stýrisformaður ,væl stuðlaður av stýrslimunum, virkaði tú fyri tí, sum var til gagns fyri Eysturoyar Røktar-og ellisheim – og soleiðis fyri tí sum gagnaði allari Eysturoynni!

Skaldið tekur soleiðis til:

“Undir Heimsins súlugangi
Sita mong enn í meingi:
Tey,ið kallað verða veik
Ongan lut í lívsins talvi
Flyta ei av egnum alvi
HVØR vil flyta teirra leik?”

Hans góði, tú flutti teirra leik! Tað var tær eitt hjartamál, at virka tí eldra ætttaliðnum at frama og var tað ein stór lóta fyri teg, tá Heimið stóð liðugt og varð tikið í nýtslu í februar

1984. Tú gleddist saman við bygginevndini, stýrinum – ja, allari Eysturoynni. Og tá so komið var á mál við útbyggingini í 1992, siggi eg teg fyr mær, har tú heldur røðu og fegnast um úrslitið av góðum kommununum samstarvi, valaverki sum økti um møguleikar teir eldru í Eysturoynni, tá tørur fyri “hjálpanði hondum” á ellisárum gjørdi seg galdandi.

Hans, onnur høvdu tikið við tá útbyggingin av heiminum á sumri 2006 var liðug og tikin í nýtslu. Tú vart við til hátíðarløtuna og tú frøddist, at nú var komið á mál við tí, sum longu 5. januar 1961 var gróðursett! Tú tókst ikki orðið, men “lat verkið tala fyri seg”!

Eysturoyar Røktar-og ellisheim stendur sum ein varði um títt áhaldni, arbeiðssemi og hjartalagi fyri sakini! Tú gekst undan – væl stuðlaður av øðrum!

Hans, takk fyri samstarvið øll hesi mongu ár – eitt samstarv sum eg við gleði og takksemi minnst afturá. Takk fyri vinarlagið!

Hans tú vart virkin á so

mongum øðrum øki. Tað fari eg at lata liggja. Men kann tú ikki lata vera við at siga, at tú vart “heilhjartaður” í øllum, sum tú hevði við at gera. Onkuntíð helt eg, at ljósið “brennið í báðum endum”! Men, sum onkur hevur tikið til, tað er betri at “brenna upp” enn at “rusta upp”!

Í samskiftinum okkara millum og eisini á annan hátt kom greidliga til sjóndar, at tú gleddist um lívið! Ja, tilvera tín var so lívsjáltandi! Men tú livdi eisni í ljósinum av hesum, at “alt hevur tíð sína” og løtan kemur, tá “vit mugu koma tí æviga nær og stíga um markið tá yvir”.

Hans, hóast tú á mangan hátt komst “hátt í hesi verð”, og tú nú skuldi hugleitt og tikið saman um, so veit eg, at tú hevði gjørt orð skaldsins til tíni og av heilum huga lati ljóða:

“Lít at teim farnu døgum,
minst á tey svunnu ár
Hugsa um gleðitíðir, hugsa um sorgartár!
Hvat hevur havt sítt virði,
hvar var hin tryggja havn?
Gjøgnum alt ið tær møtti,
uttan Jesu navn!”

28. desember 2000, legði tú frá tær sum stýrisformaður fyri Eysturoyar Røktar-og ellisheim.

17. desember 2011 legði tú frá tær á heimsins víðvølli.

Mong við mær sakna teg! Størstur er tó saknurin hjá konu tínari, børnum og øllum tínum kæru, sum tú elskaði fram um alt her á fold!

Hóast sagn og sorg so veit eg, at tey hava tikið hesi lívsjáltandi orð til sín:

“Aldri tey, sum Harran kenna, hittast skulu síðstu fer.

Tá ið tár við skilnað renna, troyst í hesum orðum er”

Ærað veri minnið um Hans á Bakka.

Tordur J. Niclasen